Основними напрямками наукових досліджень кафедри інфекційних хвороб є гострі кишкові інфекційні захворювання та вірусні гепатити. Проводяться науково-дослідна робота з традиційних і нетрадиційних методів лікування гострого шигельозу, гострих кишкових інфекційних захворювань, викликаних умовнопатогенною флорою, вірусних гепатитів, бешихи.

З 1996 року розпочало роботу Сумське обласне науково-медичне товариство інфекціоністів. Проведено перший пленум Асоціації інфекціоністів України та науково-практичну конференцію за участю понад 90 представників із усієї України. Традиційно щорічно (двічі на рік) проводяться обласні науково-практичні конференції за участю лікарів-інфекціоністів, терапевтів, педіатрів, невропатологів. Лікарям безкоштовно видаються збірники конференцій, посібники тощо.

Співробітниками кафедри інфекційних хвороб разом з адміністрацією Сумської обласної клінічної інфекційної лікарні за ініціативи професора З.Й. Красовицького створено музей інфекційної служби області, в якому студенти вивчають історію розвитку інфекційної служби Сумщини.

Клінічним лікувальний заклад стає лише тоді, коли в його функціонуванні органічно поєднуються і здійснюються основні завдання: лікувати, навчати, розробляти та впроваджувати сучасні методи діагностики та лікування в практику. Ми це намагаємося як найкраще виконувати.

П.П. Пивоваров, д-р техн. наук, професор,
pcub@ukr.net
Т.В. Трощій, канд. техн. наук,
Н.В. Федак, канд. техн. наук, доцент
farike85@mail.ru
С.Б. Гончарова
Харківський державний університет харчування та торгівлі, м. Харків

ШЛЯХИ ВПРОВАДЖЕННЯ ІННОВАЦІЙНОЇ НАВЧАЛЬНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УМОВАХ СЬОГОДЕННЯ

На сьогоднішній день практика економічної діяльності багатьох країн світу свідчить, що залучення на виробництво молоді без високого рівня знань і необхідної кваліфікації гарантує їм у майбутньому складну долю та низьку зарплатню, тобто формує прошарок потенційно незадоволених, отже небезпечних для суспільної стабільності людей. Обґрунтовані прогнози переконують у тому, що дедалі більше країн від обов'язкової середньої освіти переходитимуть до практично обов'язкової вищої. Так, у США,

Канаді, Австралії та Новій Зеландії рівень прийому випускників шкіл до закладів після середньої освіти уже наблизився до 100%. Виходячи з вище викладеного, проблема модернізації системи вищої освіти в Україні є актуальною та своєчасною. Традиційно підготовка інженерів, орієнтована на формування знань, вмінь та навиків у предметній області, дещо відстає від вимог сьогодення. Основою навчання повинні стати не стільки навчальні дисципліни, скільки способи мислення і діяльності. А це ставить задачу включення у вимоги до змісту і рівня підготовки інженерів питань формування методологічної культури.

Різниця між традиційною та інноваційною системою навчання, полягає перш за все в цільовій установці, яка реалізується за рахунок принципово різних нових навчальних технологій. Необхідно не тільки випустити фахівця, що отримав підготовку високого рівня, а й включити його вже на стадії навчання в розробку нових технологій, адаптувати до умов конкретного виробничого середовища, зробити його провідником нових рішень, успішно виконуючого функції інженера.

Формування якостей інженера в сучасних умовах потребують від вищого навчального закладу трансформації всіх видів його діяльності, включаючи навчальну, виховну, управлінську, науково-дослідну, діяльність з підготовки і підвищення кваліфікації персоналу, в першу чергу викладачів, діяльність по взаємодії з зовнішнім середовищем, а саме взаємодії вищих навчальних закладів і промисловості. Всі ці трансформації повинні бути продиктовані необхідністю пошуку оптимальних можливостей досягнення нових результатів, затребуваних соціальною практикою. Для виконання сучасним фахівцем нових професійних функцій однією із найбільш важливих вимог виступає фундаменталізація вищої освіти, що передбачає перетворення структури його змісту. Фундамент навчання повинен бути цілісним, для чого окремі дисципліни розглядаються не як сукупність традиційних автономних курсів, а інтегруються в єдині цикли дисциплін, пов'язані з загальною цільовою функцією міждисциплінарними зв'язками. Цей принцип дозволить вже з першого курсу більш точно задавати напрямок руху до цілі по методологічному вектору в навчанні.

Підвищення ефективності і якості підготовки майбутніх інженерів потребує диференціації і індивідуалізації навчальної діяльності, чіткої організації самостійної роботи, основаної на проектуванні її цілей, змісту, навчання студентів, науковій організації навчальної праці, методикам роботи з інформаційними системами і вибору форм і видів роботи, найбільш відповідаючих індивідуальним здібностям студентів.